

Hoe NIRMAL HET WON!

A.C.S.
1917

DOOR
A.J.C.v.SETERS

Aan

Oct. 1931

Leider(ster)

HOE NIRMAL HET WON!

„GROOTVADER, hebt U het druk? Ik zou U graag iets erg belangrijks vertellen”.

Mahendra Lal¹⁾ keerde zich om voor de schrijftafel, waaraan hij had zitten werken. Met welgevallen zag hij naar zijn kleinzoon Nirmal, die voor hem stond en hoewel hij nog veel te doen had, schoof hij dadelijk zijn papieren op zijde. Met groote belangstelling wachtte hij op het gewichtige nieuws, dat de jongen hem blijkbaar te vertellen had.

Nirmal was nu heel dichtbij gekomen. Hij leunde met zijn armen op de knie van den ouden man, die hem vriendelijk aankeek.

„Wel, wat had je me te vertellen? Laat me dat groote nieuws eens hooren?”

„Grootvadertje, ik geloof niet, dat U het raden kunt, al doet U nog zoo Uw best. — Ik weet nu wat ik worden wil, als ik groot ben!”

„Dat is geen kleinigheid. Vertel het mij eens gauw?”

„Neen, eerst moet U het probeeren te raden. Als U 't dan niet raadt, zal ik het U wel zeggen”.

De oude man noemde van alles op, wat zijn kleinzoon wel zou kunnen worden. Maar de jongen schudde al maar het hoofd. Eindelijk gaf de grootvader het op en zei: „Ja, dan moet *jij* het maar zeggen, want ik weet niets meer te bedenken”.

Nirmal ging vlak voor zijn grootvader staan, en met een blij gezicht zei hij, zoo beslist mogelijk: „Als ik groot ben, wil ik *Christen* worden!”

Mahendra Lal vbleekte. Hij was tot in het diepst van zijn ziel ontzet. Iedere Hindoe zou dat in zijn omstandigheden geweest zijn. Maar bij hem was er nog een andere oorzaak voor.

Hij trachtte zijn ontroering te verbergen, en vroeg: „Jongen, hoe kom je dáár bij?”

„Omdat niemand zoo groot en zoo goed is geweest als Jezus. Ik wil geen anderen leermeester hebben”.

„Mijn kind, je vergeet, dat je nog maar een kleine jongen bent. Je weet nog veel te weinig van Jezus of van andere leer-

¹⁾ Lal: spreek uit „Laal”. — Wanneer een Hindoe een wijs en knap man is, die veel gestudeerd heeft, zet hij „Lal” achter zijn naam.

meesters af. Je moet wachten tot je wat ouder bent, voordat je zulke besluiten neemt”.

Nirmal zag zijn grootvader open en eerlijk aan. „Grootvader, gelooft U niet, dat een kleine jongen al weet, wat liefde en goedheid is. De Heere Jezus is vol liefde en goedheid. Dat heb ik op school gehoord. En ik wil hem gaarne gehoorzamen”.

„Domheid, jongen”, viel hem Mahendra Lal in de rede, met iets onwilligs in zijn stem. „Je spreekt over dingen, die veel te wijs voor je zijn. Je praat maar na, wat anderen je hebben voorgezegd. Je weet niet, wat het voor iemand van ons volk is, om Christen te worden. Iedereen zou je verachten en niemand zou iets meer met je te maken willen hebben. 't Is zoals ik je zeg: Je bent nog veel te jong, om over zulke dingen mee te praten. Je bent altijd een gehoorzame jongen geweest. Ik hoop, dat je mij nu óók gehoorzamen zult, als ik je vraag, aan geen mensch te vertellen, dat je Christen wilt worden. — Beloof je me dat?”

„Maar Grootvader, ik heb het al gezegd op school. De onderwijzer vertelde weer een geschiedenis uit den Bijbel en vroeg, toen hij daarmee klaar was: „Ik zou wel eens willen weten, wie van de jongens, die naar mij hebben zitten lulsteren, toen ik van den Heere Jezus vertelde, later zijn discipel wil worden”. En toen ben ik opgestaan in de klas en heb ik gezegd: „Ik wil, als ik groot ben, een Christen worden”. Toen we buiten kwamen hebben de jongens mij uitgelachen. Een zei: „Ga maar gauw naar huis, om het aan je grootvader te vertellen, en kijk maar eens wat hij zeggen zal”. Hij dacht zeker, dat U 't niet goed zou vinden. Maar ik ben toch maar dadelijk naar U toe gegaan, want ze weten niet hoe goed U voor mij bent”.

De oude man dacht even na, wat hij zeggen zou. „Beloof me dan in ieder geval er verder zoo weinig mogelijk over te praten. En ik *verbied* je, om het aan je Moeder te vertellen. Ze weet er toch nog niets van?”

Nirmal's gezicht betrok. Hij hield zoo zielsveel van zijn moeder en hoe kon hij nu iets, waar zijn hart zóó vol van was, voor haar verborgen houden. „Ik hoop, dat ik het dan toch heel gauw zal mogen vertellen”, zei hij na een poosje. Toen klaarde zijn gezicht weer op en bijna vroolijk liet hij er op volgen: „Moeder zal het best begrijpen, ook al vertel ik het haar niet”.

Verder werd er geen woord meer gesproken. Mahendra Lal keerde zich weer om, om met zijn werk verder te gaan. Toen Nirmal nog bleef staan wachten, zei hij kort, maar niet onvriendelijk: „Ga nu met je vriendjes spelen. Dat is beter voor kinderen, dan zich het hoofd moe te maken met al dien godsdienst”.

Nirmal ging naar zijn grootvader toe. Hij sloeg zijn armen om hem heen en vroeg: „U bent toch niet boos op me?”

„Neen kind, zeker niet. 't Is heel goed, dat je bij *mij* gekomen

bent en 't alles aan *mij* verteld hebt. Ga nu maar gauw spelen''.

Toen Nirmal naar buiten was gegaan, nam Mahendra Lal de papieren weer op, die hij vóór zich had liggen. Maar van zijn werk kwam verder niet veel. Met een zucht legde hij alles weer neer, want oude, zware herinneringen waren in hem wakker geworden. Hij dacht terug aan zijn eigen jeugd. Toen hij een jongen was, tien jaar ouder dan Nirmal, had hij ook over Jezus hooren spreken. Het had een diepen indruk op hem gemaakt en hij had van zijn eigen geld een Nieuw Testament gekocht, dat de zendeling hem had laten zien. Het was geheel geschreven in de taal van zijn eigen volk en gedrukt in hun mooie letterschrift. Thuis las hij er in, als niemand het zag. Hij had toen met den zendeling veel gesproken over Jezus, want hij was veel van Hem gaan houden. Het was ten slotte zelfs zóóver gekomen, dat hij Christen wilde worden. Hij had dat aan den zendeling willen gaan zeggen. Maar onderweg was hij een vriend tegengekomen. Hij had er met hem over gepraat en die had hem toen ernstig gewaarschuwd, voor wat er zou gebeuren, als hij Christen werd. Hij zou dan onmogelijk advocaat kunnen worden, wat hij zoo gaarne wilde. Want niemand van zijn volk, zou iets meer met hem te maken willen hebben. Zijn eigen familie zou hem verachten en hij zou een arm man moeten blijven. En Mahendra Lal wilde juist veel geld verdienen en een aanzienlijk man worden. Na zwaren strijd besloot hij toen, weer naar huis terug te gaan en nergens meer over te spreken. Hij werd *geen* Christen.

Het was hem later goed gegaan in de wereld. Hij was advocaat geworden en hij *had* veel geld verdiend. Maar er was ook veel droefheid in zijn huis gekomen. Zijn vrouw was gestorven en ook zijn eenige zoon, dien hij met zijn heele ziel liefhad. Hij had toen als een eenzaam man, zijn schoondochter bij zich in huis genomen, met haar zoon Nirmal. Volgens het geloof van de Hindoes, had hij zich niets van haar lot behoeven aan te trekken. Een weduwe is altijd de oorzaak van den dood van haar man en haar familie kan haar als een slavin behandelen. Maar hij had haar in huis genomen. Want hij hield van haar en hij had niet den moed, haar weg te sturen en haar kind haar af te nemen. En bovendien geloofde hij diep in zijn hart, dat God hem gestraft had, omdat hij zijn woord niet gehouden had en geen Christen was geworden. Nu wilde hij iets goed maken, en hij hoopte, dat hij dan al die dingen vergeten zou, waarvoor hij zich zoo moest schamen. Daarom maakte hij het haar en Nirmal ook niet moeilijk met allerlei kaste-voorschriften van den godsdienst der Hindoes, maar liet hij beiden geheel vrij.

Er waren toen eenige gelukkige jaren voorbij gegaan. Mahendra Lal was steeds meer gaan houden van Nalini, zijn schoondochter, en van Nirmal, zijn kleinzoon. De menschen kwamen gaarne zijn raad vragen en hij verdiende veel geld. En nu, terwijl hij

Met zijn hand onder zijn hoofd bleef hij nog lang zitten nadenken.

aan heel andere dingen dacht, was daar Nirmal op eens gekomen en had met alle beslistheid gezegd, wat hij zelf jaren geleden óók eens gezegd had: *Ik wil Christen worden*. Het was of de groote man zich moest schamen voor den kleinen jongen.

Wat het hem ook niet gemakkelijker maakte, was, dat hij zelf Nirmal destijds toegestaan had, te gaan leeren op de Zendingsschool. Want al was hij zelf geen Christen geworden, hij had er toch geen bezwaar tegen gehad, dat zijn kleinzoon van Jezus hoorde vertellen. Want van een wijzen leeraar als Jezus, kon ook een Hindoe wel wat leeren. En op de Zendingsschool kregen de jongens heel goed onderwijs, waardoor ze later flink vooruit konden komen in de wereld en wat konden worden. En daar was het Mahendra Lal vooral om te doen.

Het was nu niet gemakkelijk voor hem, nu hij moest inzien, dat hij zelf de oorzaak was, dat Nirmal een Christen wilde worden.

Met zijn hand onder zijn hoofd bleef hij nog lang zitten nadenken.

Toen Nirmal buiten genoeg gespeeld had naar zijn zin, ging hij zijn Moeder opzoeken. Hij vond haar op het gewone plekje, waar ze altijd op hem wachtte, als hij uit school moest komen. Nalini had al lang naar haar zoon uitgekeken. Ze verlangde

er naar, dat hij weer bij haar zou zijn, want zij vond het heerlijk, dat hij haar altijd alles vertelde van de school en van zijn gewone leventje.

Nalini was geen gewone Hindoe-vrouw. Haar Vader had haar veel laten leeren en een priester had haar leeren lezen in de heilige boeken van haar eigen volk. Maar al heel lang las zij daar niet meer in. Want Nirmal had haar zoo-veel verteld van de verhalen uit den Bijbel, die hij op de Zendingsschool had gehoord, dat zij door hem een Bijbeltje in haar eigen taal had laten koopen, om, als ze alleen was, zelf die verhalen te kunnen overlezen en ze beter te kunnen begrijpen. En zij vond het heerlijk, van Jezus te hooren, die ook voor vrouwen vriendelijk en goed was geweest en ze niet had veracht, zooals bij haar eigen volk de priesters deden.

Met een blij gezicht keek Nalini naar haar jongen, toen hij daar binnenkwam en haar zoo hartelijk goeden dag zeide. Vroolijk vroeg ze aan hem: „Wel, hoe was het vandaag op school. Wat heb je daar al zoo gedaan?”

Nirmal begon van alles te vertellen. Maar over de Bijbelsche geschiedenis-les sprak hij niet. En toen zijn moeder hem daar naar vroeg, werd hij stil. Nu zou hij het moeten zeggen, hoe hij in de klas was opgestaan en gezegd had, dat hij een Christen wilde worden. Maar dat mocht hij niet, want hij had Grootvader beloofd, daar niets van aan Moeder te zeggen. Nalini keek hem onderzoekend aan. Ze voelde, dat er iets was, dat hij voor haar verborg en dat was nog nooit gebeurd. „Waar zit je aan te denken, mijn jongen”, vroeg ze zachtjes. „Heb je mij nog niet iets anders te vertellen?”

Nirmal kreeg een kleur als vuur. Hij keek zijn Moeder recht in de oogen en zei: „Ja, Moeder, maar Grootvader heeft gezegd, dat hij het niet wil hebben”.

Nalini vroeg niet verder. Ze wist, dat ze Nirmal volkomen vertrouwen kon.

Een tijd lang was het heel stil. Toen vroeg Nirmal op eens: „Moeder, u houdt toch erg veel van den Heere Jezus, niet waar?”

Nalini keek hem ernstig aan. Toen zei ze heel rustig en blij: „Ja, jongen, ik houd veel van hem”. — En het ontroerde haar diep, toen ze zag hoe gelukkig en dankbaar Nirmal haar aanzag.

Op een avond zaten moeder en zoon weer bij elkander. Nalini had overdag in haar Bijbeltje, in het Evangelie van Marcus, een woord gelezen, dat ze heel vreemd vond en waarvan ze niet veel begreep. Nu sprak ze er met Nirmal over. Maar hij wist ook niet, wat het beteekende: „Zoo wie geloofd zal hebben en gedoopt zal zijn, die zal zalig worden”.

Wat „gelooven” beteekende, dat wisten ze beiden wel. Maar

wat was *doopen*? Dat was zeker óók nog noodig, als je Christen wilde worden. Het beste zou wel wezen, het maar aan den onderwijzer te vragen. Want die was zelf een Christen.

Dat vond Nalini ook. Ze moesten dan maar tot den anderen dag geduld hebben.

Moekersji was heel blij met de vraag van Nirmal, al was het niet gemakkelijk het hem uit te leggen. Zooveel begreep de jongen wel, dat hij, als hij gedoopt werd, aan alle menschen liet zien, dat hij den Heere Jezus met zijn heele hart lief had en dat hij als een Christen wilde leven. En hij wist maar al te best, dat zijn grootvader dat nooit goed zou vinden.

„Was ik maar een man”, zei hij zuchtend. „Nu moet ik wachten tot ik groot ben. — Maar Moeder *is* groot. Ik zal haar alles vertellen, dan kan *zij* zich laten doopen”. — En vroolijk liep Nirmal naar huis.

Moekersji keek hem lang na. Hij wist wel, dat Mahendra Lal *nooit* goed zou vinden, dat zijn schoondochter zich liet doopen en Christin werd.

Wat zou daar nog uit voortkomen?

Toen Nirmal met zijn Moeder alleen was, vertelde hij haar aanstonds, wat hij gehoord had. „Nu gaat U het zeker gauw aan Grootvader zeggen”, zei hij. „Mag ik er dan bij zijn, Moeder?”

Nalini wist niet goed, wat zij zeggen moest. Ze wilde aan haar moedigen jongen niet laten zien, hoe bang ze was, om met zijn Grootvader over die dingen te spreken.

„Dat is geen gemakkelijke vraag, die je daar doet, Nirmal”, zei ze eindelijk. „Grootvader is altijd zoo lief en goed voor ons en ik zou hem niet gaarne verdriet doen. Ik moet er nog eens goed over nadenken”.

Verder werd er niet over gepraat. Maar later op den dag geloofde Nalini, dat het maar het beste zou wezen, als Nirmal het voor *haar* vroeg. Als de vraag maar eenmaal gedaan was, zou zij zelf er wel verder over spreken.

Toen het avondeten voorbij was, zaten ze met hun drieën nog wat bij elkaar.

Nirmal ging heel dicht bij zijn Grootvader staan. De oude man sloeg zijn arm om hem heen en drukte hem tegen zich aan.

„Grootvader”, begon Nirmal, „Moeder wil U iets vragen, maar ze durft niet goed. En nu moet ik het voor *háár* vragen”.

„Ben ik dan iemand, om zóó bang voor te zijn, dat *jij* alléén maar iets aan mij durft vragen?”

„Nee, Grootvader, dat is het niet. Maar Moeder en ik zijn bang, dat U niet goed zult vinden, wat wij U willen vragen en we willen U geen verdriet doen”.

„Is het dan niet beter, om maar *niets* te vragen?”

„Grootvader, dat gaat niet!”

„Zwijg!”, zei hij boos. „Ik wil niets meer hooren”.

„Nu, zeg het dan maar gauw”.

Nalini's hart sloeg zóó hard, dat ze dacht, dat de anderen het zouden hooren. Ze wilde maar, dat Nirmal niets meer zeggen zou, want ze zag wel, dat Mahendra Lal heel ernstig en strak keek.

Maar Nirmal dacht er anders over.

„Grootvader”, begon hij maar dadelijk, „Moeder heeft den Heere Jezus lief. Zij wil het ook aan de menschen laten zien. Maar dat kan alleen als zij gedoopt wordt. Moeder is al groot en zij. . . .

Verder kwam hij niet. Mahendra Lal sprong van zijn stoel op en duwde den jongen van zich af. „Zwijg!”, zei hij boos. „Ik wil niets meer hooren. Ik zal je moeder wegsturen naar haar ouders. En jij blijft hier. En Christen worden jullie niet, daar zal ik wel voor zorgen”.

Nalini had nog geen woord gezegd. Maar nu kon ze zich niet meer stil houden. „Nee, nee”, riep ze uit, „dat kan niet. Ik kan mijn kind niet missen. Laat me toch bij hem blijven!”

„Goed, je kunt hier bij Nirmal blijven, als je mij belooft, er nooit meer over te spreken om Christin te worden”.

„Maar dat kán ik niet beloven!”

„Dan moet je zelf de gevolgen maar dragen. Ik geef je nog een nacht en een dag tijd, om er over na te denken. Kom mij dan maar vertellen, wat je besloten hebt”.

En boos ging hij de kamer uit.

De volgende dag was heel moeilijk voor de arme moeder. Zou ze haar jongen alleen moeten achterlaten? Ze kon er niet aan denken. Hoe moest ze *zonder* hem leven? Maar kon ze haar woord breken tegenover den Heere Jezus en hem verloochenen? Dat kon ze nog veel minder.

Op school zag de onderwijzer dadelijk aan het ernstige gezicht van Nirmal, dat er thuis iets gebeurd was. En hij begreep ook wel, wat dat wezen moest.

Na afloop van de les liet hij Nirmal bij zich komen. Zonder verder iets te zeggen, gaf hij hem een strookje papier in de hand. De jongen zag, dat er wat op geschreven stond. Maar hij wachtte met het te lezen, totdat hij heelemaal alleen was. Er stond op: „De Heere zegt: Wees sterk en heb goeden moed en vrees niet. Ik zal met U zijn en U niet verlaten”.

Tot tweemaal toe las Nirmal deze woorden over. Toen klaarde zijn gezicht op en zoo vlug als hij kon, liep hij naar huis.

Toen hij bij zijn Moeder was, gaf hij haar dadelijk het stukje papier met de heilige woorden. Nalini was er diep door getroffen. Haar laatste twijfel ging weg. Nu wist ze, wat ze doen moest. Al was het nog zoo zwaar, ze moest ook het ergste dragen voor Jezus. En moedig en onbevreesd alles zeggen, zooals de Heere Jezus het van haar vroeg.

Ook Mahendra Lal had een moeilijken dag gehad. Het eene oogenblik dacht hij, dat het het wijste was, maar toe te geven. Want hij begreep wel, dat, als Nalini wegging, alle vreugde en blijdschap uit het huis zou weg gaan. Maar dan moest hij ook toestaan, dat Nalini en later ook Nirmal Christen werden. En dat nooit! Dan maar liever hard er tegen in gaan.

Zoo kwam dan het gevreesde oogenblik, dat Nalini voor Mahendra Lal stond en antwoord moest geven op zijn vraag.

Hoe verbaasd en ontzet was de oude man, toen hij Nalini hoorde zeggen: „Ik wil alles dragen, wat U mij wilt laten lijden. Maar ik zal nooit den Heere Jezus verloochenen en verdriet doen”.

Hij gaf geen antwoord. Maar aan zijn sombere gezicht zag Nalini, dat hij vast besloten was, niet toe te geven.

Mahendra Lal bleef zwijgen. Die kleine vrouw, die daar voor hem stond, was veel dapperder, dan hij zelf vroeger geweest was, toen *hij* wel geluisterd had naar verkeerden raad. Met een hart vol ergernis ging hij, zonder ook maar één woord te spreken, de kamer uit.

Dien zelfden nacht nog schreef hij een brief aan Nalini's ouders. Hij deelde mede, om welke reden hij hun dochter uit zijn huis weg zond en hij verzocht, een vertrouwd dienaar te sturen, om Nalini af te halen en mee naar huis te nemen.

Die brief werd wel geschreven, maar nooit verzonden.

Den volgenden dag zat Mahendra Lal alleen in zijn kamer. Hij deed zijn best, met zijn werk verder te gaan. Er moesten heel wat brieven geschreven worden. Maar hij kon zijn gedachten er niet goed bij houden.

Plotseling hoorde hij, hoe buiten zijn naam geroepen werd. Hij hoorde allerlei stemmen. Er kwamen zeker mensen, die hem noodig hadden. Hij voelde, dat er iets ergs gebeurd moest zijn. Hij ging zoo gauw mogelijk naar buiten, om er meer van te weten en stond toen op eens voor den onderwijzer van de Zendingsschool, Moekersji, die juist door de poort het erf op kwam.

Met één blik zag hij aan het gezicht van Nirmal's vriend, dat er iets met den jongen niet in orde was.

„Wat is er gebeurd? Waar is Nirmal?” riep hij, terwijl hij zijn best deed, niet te laten merken, hoe angstig hij was.

„Mahendra Lal, ik heb een moeilijke boodschap. Nirmal heeft op de speelplaats een ongeluk gehad. Hij schijnt zich erg bezeerd te hebben, zoodat hij niet goed loopen kan. Ze zullen hem dadelijk thuis brengen. Ik ben vooruit geloopt, om het aan U en zijn moeder te komen zeggen”.

Terwijl Moekersji nog sprak, kwamen de mannen, die Nirmal droegen, er reeds aan. Mahendra Lal schoof het kleed weg, dat voor den toegang tot zijn huis hing en zei: „Draag mijn kleinzoon naar binnen”.

De jongen lag op een soort draagbaar, die ze voor hem gemaakt hadden. Er was geen enkele wond aan hem te zien, zoodat de Grootvader er dadelijk het beste van hoopte. Maar toen hij aan Nirmal's bleke vertrokken gezicht zag, hoeveel pijn de arme jongen leed, zakte zijn moed weer. Nirmal probeerde te glimlachen en met moeite zei hij: „Ik zal mijn best doen, heel dapper te zijn”.

Buiten gingen de mensen, die voor de deur stonden, op zij voor een in het wit gekleede vrouw, die naar binnen wilde. Het was Nalini, die het vreeselijke nieuws van de omstanders gehoord had. Snikkende viel zij bij de draagbaar op den grond neer, terwijl ze al maar riep: „Mijn kind, mijn kind, mijn lieveling!”

Vergeefs probeerde Nirmal een paar woorden te zeggen, om zijn moeder te troosten.

Moekersji verzocht alle mensen, die mee naar binnen gekomen waren, weer naar buiten te gaan.

Toen zei hij, dat hij dadelijk een dokter wilde halen, om Nirmal te laten onderzoeken. Want hij wist zelf niet, wát er eigenlijk gebeurd was. Ze hadden Nirmal op de speelplaats geheel alleen op den grond vinden liggen. En uit de verwarde verhalen van de jongens op school, was hij niet veel wijzer geworden.

Maar Mahendra Lal wilde zèlf voor een dokter zorgen. En

toen hij terug kwam, bracht hij den besten dokter mee, die in het dorp woonde.

De dokter onderzocht Nirmal. Hij kon uitwendig niets vinden. Maar het bleek, dat de jongen van binnen heel ernstig gekneusd was en dat er weinig kans was, dat hij beter zou worden. Hij zei niets anders dan: „We zullen ons best doen te zorgen, dat de jongen niet meer zooveel pijn heeft”.

Maar Nirmal liet hem zóó niet weggaan. Hij keek den dokter met ernstige onderzoekende oogen aan en vroeg: „Zal ik beter worden, of moet ik sterven?”

De dokter durfde daarop geen antwoord geven. Maar de jongen begreep, waarom hij zweeg. En hij vroeg niet verder.

Er volgden een paar moeilijke dagen. Nirmal had niettegenstaande de middelen van den dokter veel pijn en hij werd steeds zwakker. Hij wist nu, dat hij niet beter zou worden en de gedachte liet hem geen rust, dat hij nu nooit groot zou worden en dus ook geen Christen zou kunnen worden, zooals hij zoo vurig gehoopt had.

's Nachts, toen alleen zijn Grootvader bij hem was, die bij hem waakte, zei hij op eens: „Grootvader, als ik U nu iets vraag, dat ik heel graag zou willen hebben, zoudt U het dan willen doen?”

„Ja zeker, kind; zeg maar wat het is”.

„Mag ik dan aan Moeder vertellen, dat ik Christen wil worden?”

Mahendra Lal knikte hem toe. „Ik vind het goed”, zei hij.

„Mag ik U nog iets vragen? Komt U dan heel dicht bij me”.

De oude man knielde neer bij het bed van zijn kleinzoon.

„Grootvader, ik zal niet beter worden. Mag ik nu Christen worden, al ben ik nog niet groot; en vind U het goed, dat ik gedoopt word?”

Zonder een oogenblik te aarzelen was het antwoord: „Zeker, jongen. Als jij er gelukkig door wordt, vind ik het goed”.

Nirmal's oogen straalden. „Lieve Grootvader, wilt U het dan morgen dadelijk tegen den onderwijzer zeggen?”

Den volgenden dag kwam Moekerd'sji. De zending, die alles van hem gehoord had, was mee gekomen. Nu stonden ze bij het bed van Nirmal. Nalini lag er stil geknield bij. Niemand lette op haar. Maar Mahendra Lal, die de beide mannen begroet had, wilde weggaan. „Blijven, Grootvader!” vroeg Nirmal smeekend. En de oude man bleef staan met gebogen hoofd.

Ontroerd luisterde de zending naar alles wat Nirmal met zachte stem vertelde. Hoe hij den Heere Jezus lief had gekregen, door alles, wat hij op school van hem gehoord had en met zijn moeder over hem gelezen had in hun Bijbeltje, en dat hij hem nu spoedig zou zien. Maar dat hij dan eerst gedoopt wilde worden,

Mahendra Lal knikte hem toe. „Ik vind het goed”.

opdat de Heere Jezus weten zou, dat hij van hem hield.

De jongen was veel te zwak, om hem het heele doopsformulier voor te lezen. De zending legde hem zoo kort mogelijk alles uit, zoodat Nirmal het goed begrijpen kon, en met een duidelijk „Ja” antwoordde de jongen op de eenvoudige vragen, die hem ten slotte gedaan werden.

Nog vóór de zending echter Nirmal kon doopen, was Nalini opgestaan. „Wilt U mij diezelfde vragen óók doen? Ik wil óók gedoopt worden”, zei ze heel rustig.

De beide mannen keken tegelijk naar Mahendra Lal. Maar de oude man bleef met gebogen hoofd staan. Hij zei niets en verzette zich niet.

Op een wenk van den zending knielde Nalini neer. Hij deed haar dezelfde vragen en ook zij antwoordde met een duidelijk „Ja”. Toen werden Moeder en zoon beiden gedoopt.

„Wij danken U en zijn beiden heel gelukkig”, zei Nirmal met een glimlach.

Maar met een diepe zucht ging Mahendra Lal, zoo snel hij kon, het vertrek uit.

Het ging met Nirmal hard achteruit. Hij sprak niet veel meer. Maar op een dag, dat zijn onderwijzer weer bij hem was, vroeg

hij hem, de namen op te schrijven van enkele jongens uit zijn klas, die hij gaarne nog eens zien wilde. Eén naam was er bij, waarvan Moekersdji vreemd op keek: *Doerga*. Dat was een van de moeilijkste jongens uit de klas. Hij was valsch en onbetrouwbaar en niemand wilde zijn vriend wezen.

Vergis je je niet, Nirmal", vroeg de onderwijzer vriendelijk. „Moet ik Doerga óók opschrijven?"

„Ja, zeker", was het antwoord. „Doerga moet *juist* komen!"

Doerga zette een zuur gezicht, toen de onderwijzer hem Nirmal's hoodschap overbracht. Hij gaf geen antwoord en tot Nirmal's groote teleurstelling kwam hij niet. Het merkwaardige was echter, dat hij ook niet meer op de school terugkwam. Hij liet zich daar ook later nooit meer zien.

Zoo dikwijls hij kon, bleef Moekersdji Nirmal opzoeken. Hij sprak veel met den jongen en zijn Moeder. Zij hadden hem zoo heel veel te vragen en hij las hun uit hun Bijbeltje alles voor, wat hen helpen kon. Ook over den hemel. Nirmal luisterde met zijn heele ziel. Wat zou het heerlijk zijn, daar te mogen wezen!

Al spoedig namen zijn krachten zóó af, dat hij zich te moe voelde, om te spreken of te luisteren. Hij lag maar stil en geduldig met een uitdrukking van vredige rust op zijn gezicht. En zoo sliep hij zachtjes in, toen de dood kwam.

Nalini voelde zich wel erg eenzaam en zij was diep bedroefd, dat zij haar jongen, die het zonnetje van haar leven geweest was, nooit meer op aarde zien zou. Maar het was, of zij hem weer tot haar hoorde zeggen, wat hij zoo dikwijls gezegd had, als hij naar Moekersdji had liggen luisteren: „Moeder, is het niet heerlijk een Christen te zijn en veel van den Heere Jezus te houden?"

Dat wilde zij ook in haar eigen leven laten zien. En zij vroeg, of God haar helpen wilde.

Mahendra Lal was diep onder den indruk van het sterven van Nirmal. Veel dieper, dan hij wilde laten zien. Dat bleek toen Moekersdji hem kwam vragen, hoe hij wilde, dat Nirmal begraven zou worden. „Heeft mijn kleinzoon daar iets over gezegd", vroeg hij. En toen de onderwijzer antwoordde „Nee, maar Nirmal is als Christen gestorven en ik denk, dat hij ook als Christen begraven zou hebben willen worden", hoorde hij den ouden man tot zijn verbazing zeggen: „Dan moet het ook wezen, zooals Nirmal het zelf gewild zou hebben".

De kleinzoon van den rijken en aanzienlijken *Hindoe* Mahendra Lal werd als een *Christen begraven*¹⁾. En de jongens van de klas zongen Christelijke liederen op zijn graf.

Maanden gingen voorbij. Het was heel donker in het hart

1) De Hindoes verbranden hun dooden.

van Mahendra Lal. De menschen wilden weinig meer met hem te maken hebben, toen het bekend werd, dat Nalini gedoopt was en dat Nirmal als Christen gestorven en begraven was. En zoo bleef de oude man alleen achter met zijn kwellende gedachten. De eenige, die hem trouw bleef, was Moekersji. Iederen dag kwam hij hem opzoeken en Mahendra Lal was daar heel dankbaar voor. Op een dag dat de onderwijzer vroeger kwam, dan hij verwacht werd, zag hij, dat de advocaat heel snel een boek in zijn lessenaar wegborg. Zou het een Bijbel zijn? vroeg Moekersji in stilte. Maar hij liet dit niet merken al hoopte hij, dat hij goed geraden had.

Eens, op een avond kwam een jongen aan het huis van Mahendra Lal, om hem te spreken. Toen de jongen binnen gelaten was, stond hij daar in de kamer met een gezicht zóó vol angst en ontzetting, dat de oude man er van ontroerde. Vriendelijk vroeg hij: „Wat is er, jongen? Kan ik wat voor je doen?”

De jongen viel neer voor de voeten van Mahendra Lal. Toen riep hij uit: „U zult mij doodslaan, maar ik *moet* het U zeggen: *ik* heb Nirmal gedood!”

De oude man keek hem aan alsof hij droomde. „Jongen sta op. Wat praak je voor onzin! Nirmal is hier bij mij in huis op zijn bed gestorven”.

„En toch heb *ik* het gedaan”, jammerde de jongen, die nog altijd op den grond lag. „Ik haatte hem, omdat hij goed leeren kon, terwijl ik dom ben. Ik haatte hem, omdat hij zoo dikwijls een spel won, dat *ik* had willen winnen. En vooral haatte ik hem, omdat hij in de klas gezegd had, dat hij Christen wilde worden. Ik haat *alle Christenen*. Toen we samen waren op de speelplaats en er niemand in de buurt was, heb ik net gedaan, of ik de bal wilde voortschoppen en toen heb ik hem een trap gegeven. Ik wilde hem alleen maar eens flink pijn doen. En nu heb ik hem gedood! O edele heer, vergeef het mij toch! Vergeef het mij toch!”

„Ik jou vergeven”, schreeuwde de ongelukkige man. „Dat doe ik *nooit*! Je hebt mijn eenigen kleinzoon gedood. Maak dat je naar buiten komt, of ik zal *jou* doden!”

In een oogenblik was de jongen de deur uit. Mahendra Lal bleef in groote woede achter. Dit was meer, dan hij verdragen kon. Zijn goede edele jongen het slachtoffer van zoo'n lage streek!

Weer ging een tijd voorbij. In de plaats, waar de advocaat woonde, was een besmettelijke ziekte uitgebroken. Velen stierven daaraan, vooral onder de arme menschen.

Op een morgen toen Moekersji de school in kwam, werd hij opgewacht door een van de jongere onderwijzers. „Herinnert U zich nog, dat we hier op school een jongen gehad hebben, die Doerga heette en die zes maanden geleden op eens is weg gebleven? Een van onze jongens heeft mij daarstraks verteld,

Zoo spoedig hij kon, ging de onderwijzer naar Doerga.

dat hij de ziekte heeft, en dat niemand bij hem durft komen, nu zijn ouders daaraan óók al gestorven zijn”.

Moekersji dacht na. Veel vreugde hadden ze op school van Doerga niet gehad. De jongen had wèl altijd veel last en moeite gegeven. Maar hem nu in den steek laten, zooals de Hindoes dat deden?

Zoo spoedig hij kon, ging de onderwijzer naar Doerga. De jongen, die het verhaal verteld had, wees hem den weg.

Toen hij binnenging in het huisje van Doerga's ouders, vond hij den jongen op den grond liggen, doodziek, met zware koorts. De jongen lag te ijlen. Moekersji probeerde met hem te spreken, maar het was vergeefs. Doerga was buiten bewustzijn en hij zou niet lang meer leven. Daar hoorde hij hoe Doerga, bijna onverstaanbaar, telkens dezelfde woorden herhaalde. Hij luisterde met alle inspanning en hoorde toen den jongen zeggen: „Nirmal, Nirmal, vertel het aan niemand. Geen mensch weet het”. En later: „Ik heb het gedaan. Maar ik heb hem niet willen doden. O vergeef het mij. Vergeef het mij!”

Moekersji ontroerde. Nu begreep hij, waarom Nirmal juist geweld had, dat *Doerga* bij hem komen zou. Hij had hem willen zeggen, dat *hij* hem alles had vergeven. — Maar wát was er dan toch gebeurd, dat Doerga had willen stil houden? Doerga was stervende. Hem kon hij niets meer vragen.

Terwijl hij daarover zat na te denken, werd er op de deur geklopt. Tot zijn groote verbazing stond daar buiten Mahendra Lal. En deze keek niet minder verbaasd, dat hij daar in plaats van Doerga, zijn vriend, den onderwijzer zag staan. Haastig zei hij: „Ik moet Doerga hebben. Woont hij hier niet? Ik heb dagen lang gezocht, om hem te vinden en ze hebben mij gezegd, dat ik *hier* moest wezen”.

Moekersji gaf geen antwoord. Hij liet den advocaat binnen en wees naar den zieken jongen op den grond. „Doerga ligt te sterven”, zei hij. „Hij heeft de ziekte”.

„Weet je wat hij gedaan heeft?”, vroeg de oude man bitter.

„Ja, ik heb het daar straks van hem-zelf gehoord; hij heeft er berouw van en Nirmal heeft het hem vergeven”.

„Nirmal? Wat wist *die* er dan van?” riep de oude man. „Ik vergeef het hem nooit!”

Toen vertelde de onderwijzer, dat Nirmal juist gewild had, dat Doerga bij hem zou komen, om hem te kunnen zeggen, dat hij het hem vergeven had.

„Die jongen is een poosje geleden bij mij geweest. Hij heeft mij toen verteld, dat hij Nirmal op de speelplaats, toen niemand het zag, een trap gegeven heeft. En daaraan is mijn kleinzoon gestorven. Nu heb ik net zoolang gezocht, tot ik hem gevonden had, om hem te straffen, zooals hij het verdient”.

„Dan komt U te laat”, antwoordde Moekersji.

Vol ontroering had hij gezien, dat, terwijl zij samen aan het spreken waren, Doerga, zonder dat hij het bewustzijn had teruggekregen, gestorven was.

Zwijgend gingen de beide mannen naar buiten.

Toen Mahendra Lal thuis gekomen was en hij Nalini zag, kwam de gedachte bij hem op, aan haar te vertellen van Doerga. Hij wilde haar geen verdriet doen, maar omdat hij zelf niet vergeven kon en hij eigenlijk vond, dat Doerga zijn verdiende straf had, wilde hij toch wel weten, wat Nalini zeggen zou, als hij haar vertelde, wie de oorzaak was van Nirmal's dood. Dienzelfden avond vertelde hij haar alles.

Haar eerste gedachte was: Als Doerga niet zoo slecht geweest was, leefde mijn zoon nog.

Maar toen dacht zij eraan, hoe blij en gelukkig haar jongen gestorven was en dat zij nu ook Christen was en gedoopt was, en niet was weggestuurd door haar schoonvader. Wie had kunnen denken, dat uit al dat kwaad nog zooveel goeds had kunnen voortkomen?

In eenvoudige woorden zei ze dat alles aan Mahendra Lal.

„Dus dat wil eigenlijk zeggen, dat je Doerga vergiffenis wilt schenken?”

Toen zij het woord „vergiffenis” hoorde, kwam er op eens

een glans op haar gezicht. „Nu begrijp ik, wat Nirmal bedoelde”, zei ze. Toen wachtte ze even.

„Wat heeft Nirmal dan bedoeld?” vroeg de oude man haastig.

„Toen ik eens bij zijn bed zat en hij stil lag te rusten, hoorde ik, dat hij op eens zachtjes zei: „Heere Jezus, vergeef het hem!” Ik vroeg: „Nirmal, wat bedoel je toch?” Hij keek mij aan: „Hebt U dan gehoord, wat ik zei?” Toen ik ja knikte, gaf hij geen antwoord meer. Hij bleef alleen met een vriendelijke glimlach naar mij kijken. Nu begrijp ik, dat hij Doerga bedoeld heeft en dat hij hem vergiffenis heeft kunnen schenken. En ik wil het óók doen”.

Mahendra Lal vroeg niet verder. Zwijgend ging hij naar buiten. Het antwoord van Nalini had hem diep getroffen, veel meer dan Nalini-zelf kon vermoeden. Zij had hem diep beschaamd met haar overwinning. En hij wilde ernstig probeeren, Doerga niet meer te haten.

De volgende dagen sprak de oude man veel met Nalini. Ze vertelde hem op haar eenvoudige manier van haar geloof en Mahendra Lal luisterde met groote aandacht.

Eens op een avond, toen zij weer bij elkaar zaten, vertelde hij haar alles van zijn vroegere leven.

Hoe hij ook eens Christen had willen worden, maar dat hij zijn woord niet gehouden had en ontrouw was geworden en zich voortdurend was blijven verzetten. En hoeveel hij geleerd had van Nirmal en van Nalini en dat hij zich nu schaamde, voor wat hij gedaan had en hoopte, dat God *hem* vergiffenis zou willen schenken.

Vóór Nalini nog iets antwoorden kon, was de oude man opgestaan. Hij ging naar zijn werkkamer, want hij wilde alleen zijn. Toen nam hij uit zijn lessenaar den Bijbel, dien hij daar verborgen had gehouden. Hij wist, daarin stonden woorden van God, die hem helpen konden. Als hij ze nu maar kon vinden! Hij voelde, iemand moest hem daarbij helpen. En wie kon hij meer vertrouwen dan zijn vriend Moekersji.

Toen Moekersji den volgenden dag kwam, zooals hij dat gewoon was, liet Mahendra Lal hem zijn Bijbel zien. Hij vertelde van zijn strijd en vroeg hem, of hij hem de woorden van God wilde wijzen, welke hij noodig had.

Hoe dankbaar was Moekersji voor dat groote vertrouwen. Hij leerde den ouden man in den Bijbel den weg te vinden naar de vergevende liefde van God.

Al had Mahendra Lal God ook losgelaten, God had *hem* vastgehouden.

Zoo kwam er vrede in het hart van den eenzamen man.

En zijn Bijbel werd zijn liefste vriend.

एसलिये कि खुदा ने जहान को ऐसा प्यार किया है कि
 उसने अपना एकलौता बेटा नखशा ता कि जो कोई उस
 पर इमान लावे हलाक नहीं बल्कि हयाति अवदो
 पावे ।

DE BIJBEL IN VELE TALEN.

Het Britsch en Buitenlandsch Bijbelgenootschap heeft
 een boekje uitgegeven, waarin één Bijbeltekst in hon-
 derden talen is afgedrukt. Daaruit nemen wij nu hier die
 in het „Urdu” over, dat is de taal van Hindustan, waar-
 in Nirmal en zijn moeder het Woord Gods zeker wel
 hebben gelezen.

Het is Joh. 3:16: „Alzoo lief heeft God de wereld
 gehad, dat Hij zijn eeniggeboren Zoon gegeven heeft,
 opdat een iegelijk, die in Hem gelooft, niet verderve,
 maar het eeuwige leven hebbe”. Hier staat nu, wat wij
 allen weten, maar in die rare letters waarschijnlijk nie-
 mand van ons lezen kan.

De meeste Hindoes wonen in Engelsch-Indië. Ook in
 Nederlandsch-Indië wordt de Bijbel verspreid in verschil-
 lende talen. In een dertigtal is hij al gedrukt door het
 Nederlandsch Bijbelgenootschap.

Dezelfde tekst, hierboven genoemd, vindt gij hieronder
 in Arabische letters, waarin het Urdu ook wel geschreven
 wordt, evenals ook het Maleisch van Nederlandsch-Indië.
 Wat 'n groot werk is er niet gedaan, en nog te doen, voordat
 de Bijbel voor alle volken verkrijgbaar en verspreid is:
 „een ieder in eigen taal”.

کیونکہ خدا نے جہان کو ایسا پیار کیا ہے کہ اُس نے اپنا
 ایک لڑکا بیٹا بخشا تاکہ جو کوئی اُس پر ایمان لائے ہلاک نہ ہو۔
 بلکہ ہمیشہ کی زندگی پائے۔

UITGEGEVEN DOOR DE
JEUGDCOMMISSIE VAN HET
NEDERLANDSCH BIJBELGENOOTSCHAP
AMSTERDAM — 1981